

ĐỒNG ĐI CÙNG ĐỨC CHÚA TRỜI

Ấn Phẩm Số 24-15 | TẠP CHÍ PHÁT HÀNH HÀNG THÁNG | 03/2024

WWW.TIENGNOICUALETHAT.VN

A-ĐAM & Ê-VA: Loài Người Như Hình Và Theo Tượng Đức Chúa Trời?

Trần Hồng Ân, M.Div.

Khi Đức Chúa Trời tạo dựng loài người từ bụi đất, Ngài gọi nhân vật mang ảnh tượng của Đức Chúa Trời là loài người. Về mặt tên gọi, "A-đam" vừa là tên riêng mà Đức Chúa Trời đặt cho người nam đầu tiên, vừa là danh xưng gọi nhớ nguồn gốc "bụi đất" dùng để nắn nên cả loài người (Sáng Thế Ký 2:7). Mặc dù vậy, giá trị thiêng liêng của con người không chỉ đến từ chất liệu cấu thành nên con người, mà còn được định hình bởi mục đích Đức Chúa Trời tạo dựng họ. Hiển nhiên, mục đích mà Chúa định hình hay xác định giá trị con người nằm ở chỗ Ngài tạo dựng con người vì sự vinh hiển của chính Ngài. Điều này thể hiện cụ thể trong vai trò Đức Chúa Trời chỉ định cho con người: "quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp cả đất" (Sáng 1:26). Loài người chính là hiện thân của sự vinh hiển và quyền tể trị của Đức Chúa Trời trên đất. Nói cách khác, con người thật sự là ảnh tượng và hình ảnh của Đức Chúa Trời. Điều này hàm ý gì? Và liệu việc nhận biết mục đích cùng giá trị của hình ảnh Đức Chúa Trời nơi con người có thôi thúc chúng ta làm trọn ý Ngài?

Ý Nghĩa của Việc Được Tạo Dựng Theo Ảnh Tượng Đức Chúa Trời

Được tạo dựng theo "ảnh tượng" của Đức Chúa Trời có thể được hiểu theo ba khía cạnh: Bản thể học (bản chất), Mối quan hệ, và Chức năng (mục đích).

Hình ảnh (hay ảnh tượng) của Chúa trong con người chủ yếu mang tính *nội dung* hay *cấu trúc* (1). Hình ảnh ấy thuộc về bản chất của con người, gắn liền với cách họ được tạo dựng. Nó không phải đơn thuần là điều gì đó con người có (2) hoặc làm (3), mà là điều con người là. Con người vì là con người nên đã và đang phản chiếu một phần sự hiện hữu của Đức Chúa Trời.

1. BẢN THỂ HỌC

Một số người cho rằng hình ảnh này mang tính bản thể (thực chất, cấu trúc). Theo đó, hình ảnh là một phẩm chất vốn có của bản chất con người, một điều đã ăn sâu vào "người" và tồn tại bất biến nơi mỗi cá nhân. Nó là điều chúng ta luôn sở hữu. Cũng giống như một bức tượng là hình ảnh của một con người, con người là hình ảnh của Chúa.

2. MỐI QUAN HỆ

Rõ ràng, mọi tạo vật đều ở dưới sự tể trị của

Chúa – dù chúng có ý chí hay không. Đây có thể xem là mối quan hệ *mặc định* hoặc *tự nhiên* giữa Tạo Hóa và tạo vật. Nhưng nếu nói đến ý chí tự do và quyền lựa chọn của con người, thì mỗi người hoàn toàn có khả năng *chọn* giữ mối quan hệ với Đức Chúa Trời hoặc từ chối. Ở góc nhìn này, "hình ảnh" có thể ẩn hiện tùy theo sự gần gũi của con người với Chúa; tựa như một tấm gương chỉ phản chiếu hình ảnh của người đứng trước nó nếu đặt đúng vị trí. Nói cách khác, khi con người có mối quan hệ với Chúa, họ sẽ mang hình ảnh Ngài cách rõ ràng.

3. CHỨC NĂNG (MỤC ĐÍCH)

Theo quan điểm này, hình ảnh của Chúa được định nghĩa không phải ở điều con người là hay sở hữu, cũng không chỉ ở mối quan hệ, mà chính ở điều con người *làm*. Cụ thể, việc "quản trị trái đất và thống trị nó" (Sáng 1:26-28) là lúc con người bày tỏ tính cách của Đức Chúa Trời: Ngài là Đấng có quyền tối cao trên khắp vũ trụ. Bởi đó, con người được ủy thác để đại diện Ngài trong quyền quản trị trên đất.

Trọng tâm của các quan điểm quan hệ và chức năng thực sự là nhắm vào các *hệ quả* hoặc *ứng dụng* của hình ảnh hơn là vào bản thân hình ảnh. Mặc dù chúng ta có thể và nên nói về hình ảnh liên quan đến cả ba tiêu điểm này, nhưng nội dung là tiêu điểm chính. Mặc dù được liên kết rất chặt chẽ với hình ảnh của Đức Chúa Trời, nhưng việc trải qua các mối quan hệ và thực hiện quyền thống trị bản thân chúng không phải là hình ảnh đó. Tuy nhiên, đã nói như vậy, chúng ta phải tính đến thực tế là con người mang hình ảnh Đức Chúa Trời một cách trọn vẹn nhất khi hình ảnh đó hoạt động chứ không chỉ bất động. Nói cách khác, hình ảnh như một phẩm chất độc đáo của bản chất chúng ta là *nguyên nhân*, trong khi các mối quan hệ và chức năng độc đáo là *kết quả*. Cái sau phụ thuộc vào cái trước và không thể tồn tại nếu không có cái trước. Điểm thú vị là hình ảnh của Đức Chúa Trời mà con người sở hữu sẽ trở nên vô dụng hay chẳng khác chi hình tượng bất động; nếu con người không *chọn* có mối quan hệ với Đức Chúa Trời và *sống đúng* mục đích tạo dựng.

Tính Tự Do Trong Sự Sáng Tạo Của Đức Chúa Trời

Để nhận biết và trân trọng được ý nghĩa và giá trị thiêng liêng của hình ảnh của Đức Chúa Trời, có lẽ chúng ta cần lùi lại một bước nhìn vào sự sáng tạo của Đức Chúa Trời. Sự sáng tạo là nhu cầu hay mong muốn của Đức Chúa Trời? Tự do hay cần thiết? Sự sáng tạo là *sự lựa chọn tự do* của Đức Chúa Trời, một *sự lựa chọn chỉ được thúc đẩy bởi mong muốn chứ không phải bởi nhu cầu*. Đức Chúa Trời không cần phải tạo dựng nhưng Ngài muốn

tạo dựng. Vì vậy, chính Ngài đã *tự do lựa chọn* sáng tạo thay vì không sáng tạo gì cả; đó cũng là sự lựa chọn tự do của Ngài để tạo ra thế giới cụ thể này chứ không phải thế giới khác. Bất cứ điều gì Đức Chúa Trời làm, Ngài làm vì Ngài *muốn* chứ không phải vì Ngài *phải* làm (Thi Thiên 115:3; Ê-phê-sô 1:11). Sự tự do này đặc biệt được áp dụng cho sự sáng tạo trong Khải Huyền 4:11,

“Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh-hiến, tôn-quí và quyền-lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là **vì ý muốn Chúa** mà muôn-vật mới có và đã được dựng nên.”

Điều này sẽ gợi ý cho câu hỏi vì mục đích gì? Nói chung có hai cách tiếp cận để trả lời câu hỏi này.

Người ta nói rằng Đức Chúa Trời sáng tạo (1) vì *lợi ích* của tạo vật; người khác nói rằng Chúa sáng tạo (2) vì lợi ích của chính Ngài. Nhiều người đã chọn cách thứ nhất vì họ sợ rằng cách thứ hai nói đến sự ích kỷ hoặc sự yếu đuối của Đức Chúa Trời. Việc Đức Chúa Trời tạo dựng chỉ vì sự vinh hiển của riêng Ngài có vẻ ích kỷ và vô ích; do đó (người ta nói) Ngài hẳn đã sáng tạo chỉ để thể hiện tình yêu và sự tốt lành của Ngài đối với các tạo vật của Ngài.

Đúng là Đức Chúa Trời tạo dựng để bày tỏ lòng tốt lành của Ngài và chia sẻ tình yêu của Ngài với các vật tạo được tạo dựng theo hình ảnh Ngài với khả năng đón nhận sự tốt lành này và thừa nhận Đức Chúa Trời là nguồn gốc của nó. Kinh Thánh dạy rằng Đức Chúa Trời tạo dựng vũ trụ vật chất vì lợi ích của con người. Sau khi chuẩn bị trái đất làm nơi ở cho con người, Đức Chúa Trời đã tạo dựng chính con người (nam và nữ) để cai trị nó (Sáng thế ký 1:28-30). Thiên nhiên được tạo ra để phục vụ con người như một phước lành từ Đức Chúa Trời (Công vụ 14:17; 1 Ti-mô-thê 6:17; Gia-cơ 1:17). Vì sự tốt lành của Ngài, Đức Chúa Trời đã tạo dựng thế giới, tức là để ban phước cho linh hồn của những tạo vật có lý trí bằng sự tốt lành của tình yêu của chính Ngài.

Nhưng chúng ta không đồng ý với những người cho rằng đây là lý do duy nhất khiến Đức Chúa Trời sáng tạo. Về điều này, chúng ta phải nói thêm rằng Đức Chúa Trời đã sáng tạo vì sự vinh hiển của Ngài, để Ngài có thể vừa biểu lộ vinh hiển của Ngài trong sự sáng tạo vừa được tôn vinh bởi sự sáng tạo đó. Quả thực, đây là mục đích chính của sự sáng tạo.

Thực ra, đó như hai mặt của một đồng tiền. Chúa vừa sáng tạo để ban ơn và thể hiện tình yêu của Ngài cho loài người, vừa để bày tỏ vinh hiển Ngài. Cả hai mục đích đều có mặt trong công cuộc sáng tạo, nhưng mục đích tối

hậu là để Chúa được tôn vinh qua sự sáng tạo của Ngài. Đức Chúa Trời tạo dựng vì lòng nhân lành và vì vinh hiển của Ngài. Tuy nhiên, chúng ta phải nói rằng cái sau là mục đích chính trong khi cái trước chỉ là mục đích phụ.

Hình Ảnh Đức Chúa Trời: Vinh Hiển, Mối Quan Hệ, Mục Đích

Được tạo dựng theo ảnh tượng Chúa mang ý nghĩa thiêng liêng:

Vinh Hiển Chúa: Con người mang chính sự vinh hiển Chúa – họ đại diện và bày tỏ sự uy nghi cùng tể trị của Ngài.

Quyền Quản Trị: Quyền cai quản đất, muôn loài được giao cho con người, thể hiện mối quan hệ Cha - con trong gia đình của Đức Chúa Trời.

Hoàn Thành Mục Đích: Khi sống đúng với vai trò được giao, con người làm vinh hiển Chúa và bày tỏ lòng biết ơn Đấng Tạo Hóa. Chúng ta thuộc về Chúa, mang ảnh tượng của Ngài.

Kết Luận

Nhìn lại toàn bộ hành trình tạo dựng và cứu chuộc, chúng ta thấy được giá trị đích thực của loài người trong mắt Chúa. Dù khái niệm “hình ảnh” có được giải thích theo hướng bản thể, mối quan hệ hay mục đích, điều cốt lõi là con người được tạo ra cách hoàn hảo và tốt lành, sẵn sàng cho mối quan hệ với Chúa và cho chức năng quản trị. Đấng Christ chính là “hình ảnh của Đức Chúa Trời.” Qua cuộc đời Ngài, chúng ta thấy rõ cả ba khía cạnh: (1) bản chất, (2) mối quan hệ, (3) chức năng cứu chuộc và cai trị. Điều này thôi thúc chúng ta noi gương Ngài. Khi đầu phục Chúa và áp dụng mọi năng lực, mọi ân tứ vào đúng mục đích, chúng ta trở thành những con người trọn vẹn nhất vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

Câu Hỏi Suy Ngẫm

1. Khi suy xét ba khía cạnh của “ảnh tượng” (bản thể, mối quan hệ, chức năng), bạn nhận thấy mình đang nhấn mạnh khía cạnh nào nhất trong đời sống cá nhân? Điều đó ảnh hưởng thế nào đến cách bạn nhìn nhận và sống đức tin?

2. Ý tưởng “chúng ta được tạo dựng vì sự vinh hiển của Đức Chúa Trời” gợi cho bạn điều gì về giá trị con người và lối sống dâng hiến? Bạn có đang kinh nghiệm điều này cách cụ thể trong đời sống hằng ngày không?

3. Sự tự do của Đức Chúa Trời trong việc sáng tạo và cứu chuộc khiến bạn suy nghĩ thế nào về sự tự do của chính mình? Bạn đang sử dụng “quyền lựa chọn” của mình ra sao để phản chiếu ảnh tượng của Ngài?

MỘT ẨM PHẨM PHÁT HÀNH HẰNG THÁNG CỦA VBI PRESS

Tổng Biên Tập: Trần Hồng Ân

Phó Biên Tập: Nguyễn Thanh Tuấn

MỌI ĐÓNG GÓP XIN LIÊN HỆ

lienhe@vbi.edu.vn

090-999-1033 – A. Tuấn

www.vbi.edu.vn

ẨM BẢN ĐIỆN TỬ PHÁT HÀNH TẠI

www.tiengnoicuaethat.vn

Ấy là Ngài mà chúng tôi rao giảng, lấy mọi sự khôn ngoan răn bảo mọi người, dạy dỗ mọi người, hầu cho bày tỏ mọi người trở nên trọn vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời. Cô-lô-se 1:28